

[Marianne Jelved]

valg. Det tog ministeren – sådan som jeg husker det – til efterretning, og der blev ikke ændret i tidsfølgeplanen eller investeringsplanen. Derfor er vandmiljøplanen uændret.

Efter planen skal miljøministeren fremlægge en redegørelse i foråret 1990, en status, og dette vil ske, har ministeren oplyst, og jeg har ingen grund til at betvivle det. Det Radikale Venstre ser ingen grund til at fremrykke denne redegørelse til 1. oktober 1989.

Vandmiljøplanen indeholder desuden et overvågningsprogram. Resultaterne af dette program vil blive fremlagt i efteråret 1990, har ministeren oplyst, og på det tidspunkt vil der blive afholdt endnu en konsensuskonference om emnet. Dette er Det Radikale Venstre udmærket tilfreds med.

Det burde være en fælles erkendelse, at der ikke, uanset beslutninger her i Folketinget, kan ske ændringer i naturtilstande fra den ene dag til den anden. Det tror jeg også der er bred enighed om. Der er lange perspektiver, når vi sætter så mange ting i værk på én gang; det drejer sig om adskillige år – 5 til 10 år, sagde ministeren i sit svar. Det er ansvarsløst ikke at erkende det, og det er ansvarsløst at skifte spor og skabe usikkerhed med korte mellemrum. Det synes jeg også Fremskridtspartiet burde lægge sig på sinde. Hvem er tjent med den slags forespørgselsdebatter?

Lis Noer Holmberg (CD):

Miljøministeren sagde, at man først om 5–10 år kunne se effekten af det, man er i gang med at lave, og så må jeg sige, at hvis man om 10 år må konstatere, at en stor del af de milliarder, der er brugt, er fejlinvesteret, er det en ret beskille at sluge.

Fiskeriministerens var inde på, at der var gjort et meget grundigt forarbejde, inden vandmiljøplanen var blevet til. Jamen er det så ensbetydende med, at man ikke kan stoppe op og holde en tænkepause? Når man oplever, at flere milliarder kroner allerede er smidt ud f.eks. på grund af asbesthysteriet, må det dog skabe stof til eftertanke.

Fremskridtspartiet skal ikke have utak, fordi de har rejst denne forespørgsel i dag. Jeg har tidligere på CD's vegne appelleret til nyvurdering af den miljøplan, der er vedtaget, og som nu også flere har sat et spørgsmålstejn ved. Netop de betænkeligheder ved effekten af disse

milliardinvesteringer giver grobund for justeringer og målinger, inden der handles.

CD har selv været med – javel, men bestemt ikke uden skepsis, og det kan jeg bekræfte, idet CD's daværende ordfører, fru Addi Andersen, den 18. februar 1987 gav udtryk for, at der på det tidspunkt i debatten kom forskellige ekspertudtalelser frem alt efter politisk opfattelse, og det gav en usikkerhed med hensyn til, om de foranstaltninger, Folketinget vedtager, nu også har den ønskede virkning.

Det er faktisk lige nøjagtig det, vi stadig væk må spørge os selv om. Landmændene har været udsat for forskellige bombardementer – f.eks. er de af fru Ritt Bjerregaard blevet hængt ud som miljøsvin – men vi er alle sammen blevet klar over, at vi må gribe i egen barm, for forureningen starter hjemme ved vores egen køkkenvask. Dog må vi stadig væk huske, at 80 pct. af vores forurening kommer til os udefra. Konklusionen er derfor, at vi selvfølgelig skal feje for egen dør, men vi skal ikke suge milliardbeløb ud af den danske husholdningspung til formål, hvis effekt overhovedet ikke kan måles, eller som vi ikke kender.

Også Østeuropa finder vi forurener så meget, at der må lægges pres på dem; også de må feje for egen dør. Havet omkring Danmark er ikke kun danskernes, når det drejer sig om forurening. Hvis vi tror, at vi kan rense dette hav ved at smide milliardbeløb ud, må jeg sammenligne med danaidernes kar: Det er bundløst, og det er simpelt hen helt uacceptabelt for den danske skatteborger.

Derfor hilser CD med glæde en nyvurdering, gerne af hele miljøplanen – det har vi tidligere givet udtryk for. Vi ønsker målinger og undersøgelser, så ressourcerne bruges rigtigt, og derfor kan CD stemme for Fremskridtspartiets dagsorden, og det kan vi bl.a. også, fordi man vil fjerne ordet »berostilles«, for selvfølgelig skal man ikke stille alting i bero, man skal stadig væk arbejde videre med foranstaltninger, men man kan godt stoppe op og revurdere. Og det er faktisk det, der står her, hvor der står: »Før det gennem nye oplysninger er dokumenteret uden nogen væsentlig tvivl, at omkostningerne vil være velbegrundede«. Det synes vi er en fornuftig løsning, og det synes jeg faktisk at regeringspartierne også burde kunne acceptere.